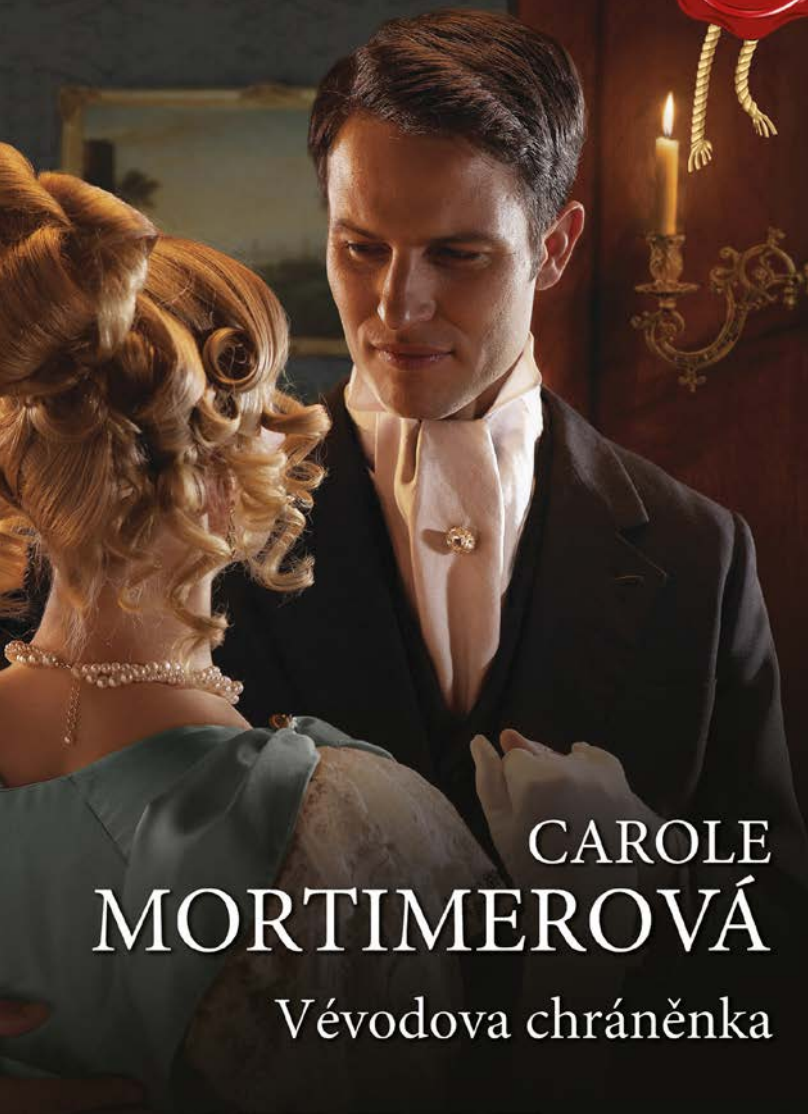

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

CAROLE
MORTIMEROVÁ

Vévodova chráněnka

CAROLE MORTIMEROVÁ

VÉVODOVA
CHRÁNĚNKA

PŘEKLAD

BLAŽENA VESELÁ

Milá čtenářko,

možná si ještě vzpomínáte na dobu tanečních a na svůj první ples. Dívky a mladé ženy v devatenáctém století v Anglii to měly o mnoho složitější. Přísný dohled starších matrn neopouštěl žádný prohřešek proti etiketě, ale zároveň bylo třeba, aby dívka uměla vést zábavnou konverzaci, byla za všech okolností dámou a přitom neodradila případné nápadníky přes přílišnou upjatostí. Že to jsou skoro nesplnitelné požadavky mají pocit i hrdinky mých příběhů. Ellie, hrdinka romance Vévodova chráněnka, má, jak titul napovídá, ve společnosti ochránce, ze kterého se postupně stane velmi zaujatý společník... Lady Laura v povídce Lekce flirtování zase nabídne lekce společenského chování své nezkušené přítelkyni, aniž by tušila, že se jich bude účastnit i její přitažlivý bratr... Ostatně když se lidé seznamují, je pohotová a zajímavá konverzace i dnes považována za důležitou. Můžete se tedy přesvědčit, jak se to dařilo Ellii i Lauře.

Přeju Vám příjemnou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Carole Mortimerová

**VÉVODOVA
CHRÁNĚNKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Not Just a Wallflower

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Carole Mortimer
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Vévodova chráněнка: 2015 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1871-2 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1872-9 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1873-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Červen 1817 – londýnské sídlo lady Cicely Hawthornové

„Zpráva o Hawthornově chystaném sňatku se slečnou Matthewsovou vás musela ohromně potěšit!“ usmála se lady Jocelyn Ambroseová, vdova po hraběti z Chambournu, na hostitelku přes stolek prostřený k odpolednímu čaji.

Lady Cicely přikývla. „Zasnoubení se neobešlo bez... komplikací, ale dle mého názoru se k sobě Adam a Magdalena skvěle hodí.“

Hraběnka se zatvářila vážně. „Jak se teď Magdaleně vůbec vede, když se všechny ty nepřijemnosti vyřešily?“

„Moc dobře,“ usmála se lady Cicely spokojeně. „S radostí musím konstatovat, že tahle mladá dáma prokázala velikou vnitřní sílu.“

„Však by se bez ní sotva obešla, když ten lump Sheffield dělal, co mohl, aby ji společensky i finančně zničil,“ poznamenala poslední z trojlístku přítelkyň a pohrdlivě si odfrkla. Byla to Edith St. Justová, vdova po vévodovi z Roystonu.

Lady Jocelyn se k ní otočila. „A jakpak postupují

vaše plány ohledně Roystonova zasnoubení, má drahá?“

Přítomné tři dámy, věrné přítelkyně už od dob, kdy byly před padesáti lety uvedeny do společnosti, se totiž na začátku letošní sezóny smluvily, že se postarají, aby se jejich tři staromládenečtí vnuci dobře oženili, a tím se zajistilo pokračování jejich rodů. Lady Jocelyn v tomto směru uspěla jako první, když její vnuk před pár týdny oznámil, že se hodlá oženit s lady Sylviannou Morelandovou. Svatba se měla konat koncem června. Zcela nedávno se mohla radovat také lady Cicely, že je postaráno o budoucnost jejího vnuka, jehož nevěstou se měla stát slečna Magdalena Matthewsová, vnučka George Matthewse, nedávno zesnulého vévody z Sheffieldu. Tím pádem už bylo jen na Edith St. Justové, ovdovělé vévodkyni z Roystonu, aby zajistila budoucí vévodkyni pro svého vnuka, Justina St. Justa, vévodu z Roystonu.

Byl to celkem zapeklitý úkol, jelikož tento nestydatě pohledný a povýšeně arogantní džentlmen se nejednou nechal slyšet, že se nehodlá ženit, dokud na to nebude zralý a připravený – a současně ujistil svou drahou babičku, že ve svých osmadvaceti letech se „zralý“ ani „připravený“ rozhodně necítí!

„Za pouhých pět týdnů bude po sezóně...“ Lady Cicely se na přítelkyni pochybovačně zadívala.

Vévodkyně pokývala hrdě vztyčenou hlavou. „A Royston bude mít nevěstu vybranou do plesu u Hepworthových.“

Lady Cicely zalapala po dechu. „Ale do toho zbývají pouhé dva týdny!“

Edith se spokojeně usmála. „Ano, a ujišťuji vás, že

než tyto dva týdny uplynou, bude St. Just bezpečně a neodvratně lapen!“

„Jste stále ještě přesvědčená, že to bude ona dáma, jejíž jméno jste napsala na papír, který jsme daly do úschovy mému majordomovi?“ Zdálo se, že lady Jocelyn také silně pochybuje o výsledku tohoto podniku.

V době, kdy naše tři dámy teprve začaly sprádat plány, jak své vnuky přimět, aby si během nastalé sezóny našli své budoucí ženy, vévodkyně rovnou prohlásila, že má nevěstu pro vnuka už vybranou a že Royston bude do konce sezóny se zmíněnou dámou zasnoubený. Byla si svou věcí tak jistá, že přijala výzvu zbývajících dvou přítelkyň, aby jméno té mladé dámy zapsala. Obálku se jménem pak daly do úschovy Edwardsovi, majordomovi lady Jocelyn, s tím, že ji otevřou a jméno ověří v den, kdy Royston oznámí svůj záměr oženit se.

„Jsem si tím naprosto jistá,“ trvala Edith neochvějně na svém.

„Ale pokud je mi známo, Royston neprojevil zájem o žádnou z mladých dam této sezóny.“ Lady Cicely byla ze všech tří nejcitlivější a nesnesla pomyslení, že by drahá přítelkyně případně mohla být usvědčena z omylu.

„A také neprojeví,“ prohlásila vévodkyně tajemně.

„Ale –“

„Musíme přestat na naši drahou Edith naléhat.“ Lady Jocelyn vzala lady Cicely konejšivě za ruku. „Cožpak jsme někdy zažily, aby se v něčem mýlila?“

„Ne...“

„A nepletu se ani tentokrát,“ prohlásila vévodkyně

VÉVODOVA CHRÁNĚNKA

s povýšeností, o níž veselé jiskřičky v jejích věkem vybledlých modrých očích jasně prozrazovaly, že je jen hraná. „Royston nejenže se zakrátko ocitne jednou nohou u oltáře, jeho budoucí choť mu také zcela učaruje!“

Takové prohlášení na adresu arogantně cynického vévody z Roystonu druhé dvě dámy natolik omráčilo, že k tématu už nedokázaly nic dodat...

DRUHÁ KAPITOLA

O dva dny později – Whiteův pánský klub, St. James's Street, Londýn

„Je dost pozdě. Nebylo by pro vás náhodou lepší, abyste už položil karty na stůl a raději se šel domů vyspat, Litchfielde?“

„Pchá! To by se vám líbilo, vidíte, Roystone!“
V místnosti byla skoro tma – zakouřenou hernu osvětlovalo jen chabé světlo svíček –, avšak navzdory příšeří bylo znát, jak se zarudlá, zakaboněná tvář muže sedícího na druhé straně karetního stolku leskne potem.

„Ale jděte. Bylo by mi docela ukradené, i kdybyste se snad rozhodl prohrát svou poslední košili,“ protáhl Justin St. Just, vévoda z Roystonu, a opřel se v polstrovaném křesle. Pouze upřený pohled jeho přimhouřených modrých očí prozrazoval naprosté pohrdání, které pocítoval k druhému hráči. „Jenom bych rád,“ povzdechl si, „aby tahle rozvleklá partie už konečně skončila!“ Royston upřímně litoval, že Litchfieldovu výzvu ke hře vůbec přijímal. Věděl, že by to neudělal, nebýt tak ukrutně znuděný, že mu každé rozptýlení přišlo vhod.

Nuda. Tento pocit ho pronásledoval až příliš často od chvíle, kdy skončily boje s Napoleonem a zakrslý Korsičan jednou provždy skončil ve vyhnanství na Sváté Heleně. Tehdy Justin dospěl k závěru, že žádné další nebezpečí nehrozí, takže se v klidu může vrátit do Londýna, prodat hodnost a chopit se svých povinností vévody z Roystonu. Stačilo však pár týdnů v nové roli, aby si uvědomil, jak fatální udělal chybu. Ovšem, měl v Londýně staré přátele, bylo tu plno žen, na které stačilo kývnout prstem, a ochotně s ním trávil noci, a jeho komnaty v Mayfair byly stále stejně pohodlné – dávno zavrhl možnost usídlit se v honosné rodinné rezidenci Royston House a raději tam nechal dál bydlet svou starou babičku, třebaže po smrti jeho otce a odchodu Justinovy matky do venkovského ústraní zůstala stará dáma v domě sama. Přece však měl Justin pocit, že jeho životu... něco chybí.

Potíž však byla v tom, že dost dobře nevěděl, co mu chybí, ani jak na to přijít. Proto také strávil pozdější část dnešního večera hrou v karty s mužem, který mu nebyl ani trochu sympatický!

Lord Dryden Litchfield po Justinovi střelil pohledem plným zášti. „Říká se o vás, že v kartách i u žen máte z pekla štěstí.“

„Vážně?“ odtušil Justin mírně. Byl si dobře vědom, co se o něm mezi smetánkou šušká za jeho zády.

„A já začínám uvažovat, že to možná není ani tak štěstí, jako spíš –“

„Pozor na jazyk, Litchfelde,“ pronesl Justin varovně tichým hlasem. Ušlechtilé modelovanou rukou sáhl po sklenici a nevzrušeně se napil brandy. Nic z jeho vzezření neprozrazovalo napětí, jaké v něm vyvolala nedořečená urážka. Se zlatými vlasy, které

si podle poslední módy nechal narůst dlouhé, a krásnou tvář s arogantními rysy připomínal daleko spíše padlého anděla než čerta. Navzdory andělskému vzhledu však o něm bylo mezi džentlmeny z vyšší společnosti všeobecně známo, že bravurně zachází s oběma druhy zbraní, které se obvykle používají v soubojích, o jaký si nyní Litchfield koledoval. „Jak jsem řekl, čím dřív tuhle hru ukončíme, tím lépe.“

„Ty arogantní mizero!“ Litchfield vrhl na Justina přes stůl nenávislný pohled. Mohl být o nějakých deset let starší než osmadvacetiletý Justin, avšak díky značné nadváze, řídnoucím kaštanovým vlasům hojně prokvetlým šedinami a zubům s hnědými skvrnami od přílišného holdování levným doutníčkům vypadal mnohem starší.

„Obávám se, že urážkami na moji adresu se vaše prachbídné hraní karet sotva zlepší,“ prohlásil Justin a postavil sklenku s brandy zpátky na stůl.

„Ty –“

„Omlouvám se, Výsosti, ale právě vám přišel dopis s žádostí, abyste mu bezodkladně věnoval pozornost.“

Z kouřové clony visící v místnosti se vynořil stříbrný podnos s obálkou, na níž stálo Justinovo jméno napsané rukopisem, který rozhodně neznal.

„Omluvte mě laskavě, Litchfelde.“ Justin se během řeči na druhého muže ani nepodíval. Vzal dopis z podnosu, rozlomil pečeť, vytáhl z obálky pečlivě složený list papíru a rychle jej přelétl očima. Potom papír zase složil, schoval si ho do kapsy u vesty a odhodil karty lícem dolů na stůl. „Tahle hra je vaše, pane.“ Krátce kývl na rozloučenou, narovnal si sněhobílé manžety u rukávů a vstal.

„Ha, já věděl, že blufuješ!“ zvolal Litchfield vítězoslavně, radostně zabafal ze svého smrdutého doutníku a skočil po Justinových odložených kartách. Vzápětí se však zklamaně zakabonil. „No tohle –?“ vydechl nevěřicně, když uviděl, že Justin měl v ruce samá esa. Jeho odulá tvář ještě více potemněla zlostí.

Justin si při pohledu na něj pomyslel, že barva v jeho obličejí nevěstí nic dobrého. Nepochyboval, že Litchfieldovo srdce vzdá svou snahu nadále bít mnohem dřív, než ten hulvát oslaví padesáté narozeniny.

„Takže ten vzkaz byl od nějaké ženské.“ Starší muž vzhlédl k Justinovi mrakem kouře z vlastního doutníku. Na tváři měl teď už zcela nepokrytě posměšný výraz. „Netušil jsem, že se dočkám dne, kdy se pekelný klikař vévoda z Roystonu vzdá jasné výhry v kartách, jen aby skákal, jak nějaká ženská píská.“

Justinovi se zatmělo před očima zlostí. „Pekelný klikař vévoda z Roystonu“ měl v tu chvíli co dělat, aby odolal pokušení natáhnout se přes stůl, popadnout toho drzouna za usmolené klopky kabátu a zatřást s ním jako s dotěrným psem, protože se jako dotěrný pes také choval! Nakonec se však ovládl. Poprat se s takovou nickou by bylo pod jeho úroveň. „Co jestli se chystám skočit té dámě rovnou do hezky rozestlané postele...?“ rýpl si Justin a posměšně povytáhl obočí.

Litchfield ho probodl očima a nehezky si odfrkl. „Žádná ženská nestojí za to, aby kvůli ní chlap zahodil předem vyhranou partii.“

„Tahle žena za to stojí,“ ujistil ho Justin suše. „Přeju vám příjemný zbytek večera, Litchfelde.“ Naposledy vrhl na nezdvořáka pohrdlivý pohled a bez dalšího otálení se otočil a rázným krokem zamířil

ven ze spoře osvětlené místnosti. Cestou se ještě krátkým pokývnutím rozloučil s několika známými.

„Ustupte stranou, Roystone!“

Justin díky svým pověstně rychlým reflexům dokázal svižně uskočit a ještě se stačil otočit, takže k svému úžasu zahlédl pěst dopadající na brunátnou tvář vztekem nepřičetného Litchfielda, který se po něm už už vrhal. Rána byla tak účinná, že se chlap sesul k zemi s elegancí poraženého vola.

Justinův zachránce krátce poklekl, aby se ujistil, že je Litchfield pouze omráčený, a když se opět napřímil, Justin v něm poznal lorda Bryana Andersona, hraběte z Richmondu, pružného padesátníka ve velmi dobré kondici a s hustou křticí předčasně zbledlých vlasů. „Vidím, že váš pravý hák neztratil nic ze své účinnosti, Richmondě,“ pronesl Justin obdivně.

„Vypadá to tak.“ Starší muž si ledabyle povytáhl manžetu rukávu košile pod dokonale padnoucím černým oblekem, který zjevně pocházel z dílny některého z vyhlášených londýnských krejčí. Litchfielda rozplácnutého na podlaze si oba muži přestali všímat. „Smím se zeptat, čím jste toho chlapa tak rozlítli?“

Justin s povzdechem pokrčil rameny. „Nechal jsem ho vyhrát v kartách.“

„Opravdu?“ Richmond povytáhl obočí. „Když se uváží, kolik za své prohry v hazardních hrách dluží, člověk by od něj čekal větší vděk.“

„Ano, to by čekal.“ Justin nevzrušeně sledoval, jak bezduchého Litchfielda vynášejí dva lokajové s kamennými tvářemi z klubu ven. „Děkuji za pohotový zásah, Richmondě.“

„Zapomeňte na to, Roystone.“ Starší muž se

uklonil. „Abych pravdu řekl, nejspíš jsem si ho vy-
chutnal víc, než se sluší,“ dodal smutně.

Stejně jako většina příslušníků vyšší společnosti také Justin věděl, že čerstvě ovdovělý Bryan Anderson strávil zhruba pětadvacet let ve svazku s ženou, která měla následkem vážného úrazu hlavy při pádu z koně, k němuž došlo někdy během prvních pár měsíců jejich manželství, až do své nedávné smrti mentalitu malého dítěte.

A že tento džentlmen, třebaže k tomu měl všechny důvody, nikdy neporušil manželskou přísahu. Alespoň ne veřejně. Co Richmond dělal v soukromí, byla jeho věc a tak to také zůstalo. Ne že by se pro to na něj smetánka mračila. Pětadvacet let manželství s ženou, která se považovala za děcko, pro něj musela být nesnesitelná muka. Justin věděl, že Richmond v té době trávil hodiny v Jacksonově boxerském klubu, nepochyboval však, že to pro něj byl způsob, jak si ulevit od svého trápení.

Stejně tak se vši pravděpodobností právě teď za-
fungovala rána uštědřená Litchfieldovi...

„Stejně vám děkuji, Richmonde,“ poděkoval Justin a na důkaz uznání se lehce uklonil. „Teď mě, prosím, omluvte, mám další schůzku.“

„Ovšem.“ Richmond mu úklonu oplatil. „Ach, ještě něco, Roystone...“ Když se Justin zarazil a tázavě povytáhl obočí, Richmond mu věnoval významný pohled. „Být vámi, pár týdnů bych si s ohledem na Litchfielda bedlivě hlídal záda. Řekl bych, že prohrávat bohužel umí ještě mnohem hůř než vyhrávat.“

Justin se pousmál. „To by se dalo čekat.“

Richmond pokýval hlavou. „Měl jsem tu smůlu, že jsem s ním před mnoha lety sloužil v armádě v Indii,

kde se ukázal jako tyran se zlou povahou. Řadoví vojáci ho neměli o nic raději než ostatní důstojníci.“

„V tom případě mě překvapuje, že se nikdo nepokusil armádu takového tyrana zbavit.“ V armádních kruzích se dobře vědělo, že odvedenci – nebo spíš ti, kdo byli z takového či onakého ohavného důvodu nuceni vzít za vděk službou pro krále – se ve zmatku bitvy občas neštítili vyřídit si to s některým obzvlášť neoblíbeným důstojníkem.

Richmond se smutně usmál. „To samozřejmě mohl být jeho případ, a patrně by k tomu i došlo, kdyby se v armádě ještě nějakou dobu zdržel, jenomže Litchfield se zachoval indiskrétně k ženě jiného důstojníka a jeho nadřízený se postaral, aby co nejdříve z Indie zmizel.“

Justin se na pár vteřin zkoumavě zadíval do přívětivé tváře staršího muže. „A nebyl jste tím nadřízeným shodou okolností vy, pane?“

„Shodou okolností byl,“ připustil Richmond trpce.

„V tom případě budu mít vaše varování na paměti,“ řekl Justin. „Přeju vám dobrou noc, Richmonde.“ Justin už déle neztrácel čas, v hale si vyzvedl a nasadil klobouk a vyšel na ulici.

„Na Hanover Square, prosím, Bilsbury,“ nařídil kočímu příkře, sotva se vyhoupl do svého elegantního kočáru a zabořil se do plyšového polstrování. Jakmile za ním zaklaply kočárové dveře, ozvalo se prásknutí biče, koně zafrkali a svižně vyrazili do temné noci.

Pokud některá žena stála za promrhání skvělých karet, pak to rozhodně byla ta, za níž právě spěchal...

Slečna Eleanor – Ellie – Rosewoodová při čekání na odpověď na vzkaz, který nechala doručit zkraje

večera, neklidně přecházela sem a tam rozlehlou halou sídla na Hanover Square. Když zaslechla klapot kopyt na dláždění venku a tlumené hlasy v úsečném rozhovoru, zadoufala, že její tvář neprozrazuje, jakou úzkost a obavy cítí v duši. Sloužící Stanhope vykročil a otevřel dveře přesně ve chvíli, kdy pohledný vévoda z Roystonu položil nohu na práh. Jeho Výsost rázně vešla do haly a přinesla s sebou závan studeného večerního vzduchu.

Ellie se jako vždy při prvním pohledu na tohoto statného a působivého džentlmena na chvíli nezmohla na slovo. Jenom stála a zírala na něj.

Justin St. Just byl nesmírně vysoký, určitě měřil ke sto devadesáti centimetrům, a nedbale elegantní vlasy v barvě ryzího zlata mu rámovaly přísně aristokratickou tvář s tmavomodrýma očima, vysoko posazenými lícními kostmi po stranách ušlechtilého nosu, jemně modelovanými rty a hranatou bradou, prozrazující ráznost a rozhodnost svého nositele. Oblečený byl v dokonale padnoucím černém kabátě, jehož střih ještě zvýrazňoval St. Justova široká ramena a útlý pas, pod ním pak měl sněhobílou košili a na dlouhých nohou upnuté semišové kalhoty a vysoké černé holínky, které mu těsně obepínaly štíhlá, ale svalnatá lýtka. Bezpochyby to byl nejhezčí džentlmen, jakého kdy Ellie spatřila –

„Nuže?“ vyhrkl St. Just, sotva ze sebe shodil kabát a spolu s kloboukem ho podal Stanhopeovi. Potom dlouhými kroky došel rázně až k Ellii, která stála v hale u paty širokého schodiště stoupajícího obloukem vzhůru.

Ellie si připomněla, že zároveň nepotkala nikoho arogantnějšího.

Zhluboka se nadechla. „Poslala jsem vám předtím vzkaz, v němž jsem vás žádala, abyste přijel –“

„Což je přesně ten důvod, proč jsem tady,“ skočil jí do řeči.

Ellie v životě nepotkala nikoho netrpělivějšího!

A vzhledem k tomu, že vzkaz posílala před více než dvěma hodinami, St. Just jí svým opožděným příjezdem rozhodně nepomohl! „Čekala jsem vás dříve...“

Justin strnul. „Mýlím se, nebo jsem ve vašem hlase skutečně zachytil vyčítavý tón?“

Jeho slova zněla zdánlivě nevzrušeně, čišela z nich však příkrost, až Ellie ucítila, jak jí hoří tváře. „Já – to ne...“

Justin se uvolnil v ramenou. „To rád slyším.“

Ellie odhodlaně pozvedla bradu. „Ale vaše babička mohla podle mého očekávat, že se dostavíte obratem, Výsosti.“ Milá stará paní se skutečně od chvíle, kdy požádala svoji společnici Ellii, aby poslala vzkaz jejímu vnukovi, každou čtvrt hodinu dotazovala, zda už se ozval. Vévoda, který dorazil po tak dlouhé době od odeslání zprávy, byl mírně řečeno nedochvilný.

„Přijel jsem, jak nejrychleji to bylo možné.“

Ellie povytáhla zlatavě rusé obočí. „Skutečně?“

Justin se na ni podíval, jako by ji viděl poprvé v životě – což tak bezpochyby bylo, protože společnice postarších dam přece nejsou pro vévody zajímavé. V očích mezi přimhouřenými víčky mu tmavomodře blýsklo a změřil si Ellii pohrdlivým pohledem od rusých vlasů přes štíhlou postavu v jednoduchých hnědých šatech až po střevíčky na nohou a pak zase zpátky k její teď už hezky zarudlé tváři. „My dva jsme vlastně příbuzní, že?“

Ne tak docela. Elliina matka byla vdova s devítiletou dcerkou – Ellií –, když se před nějakými deseti lety provdala za St. Justova bratrance. Avšak vzhledem k tomu, že Elliina matka i s jejím nevlastním otcem mezitím zahynula při nehodě kočáru, stalo se její příbuzenství s vévodou natolik pomyslné, že o něm ani nemohlo být řeči. Nebýt dobrotivosti jeho babičky, ovdovělé vévodkyně z Roystonu, která Ellii přijala do vlastního domu jako svou společnici, když dívka zůstala na světě sama a zcela bez prostředků, Ellie by po matčině smrti sotvakdy ještě spatřila někoho z rodu St. Justů.

„Nanejvýš jsme nevlastní bratranec a sestřenice z druhého kolene, Výsosti,“ osmělila se Ellie ochraptělým hlasem.

St. Just povytáhl obočí, jeho nedbale elegantní kadeře se ve světle svíček zlatavě leskly, výraz jeho tmavomodrých očí nyní skrývala sklopená víčka. „Sestřenko Eleanor,“ oslovil Ellii s ironií v hlase, „věc se má tak, že jsem nebyl doma, když byl vzkaz z kraje večera doručen, a jednomu z mých sloužících jistou dobu trvalo, než... mě našel.“

Justin netušil, proč se vůbec obtěžuje právě téhle mladé dámě ospravedlňovat. Byla pouze vzdálenou a nepokrevní příbuznou. Vlastně si ani nevzpomínal, že by až do této chvíle se slečnou Eleanor Rosewoodovou kdy ztratil slovo. Samozřejmě si jí všiml – sice byl znuděný a cynický, pořád ale byl také muž!

Její vlasy měly nevšední rezavý odstín, znatelný navzdory očividné snaze potlačit jejich ohnivý jas a kučeravost v přísně utaženém účesu. Zelené oči měla úchvatně průzračné a orámované hustými tmavými řasami, smetanově hebké tváře a drobný nosík jí skrápěla přeprška pih a její ústa –

Ach, ta její ústa... Plné a našpulené rty s přirozenou barvou zralých malin v muži snadno vyvolávaly představy, jak jich využít mnohem lépe než k řeči nebo k jídlu!

Ellie měla drobnou postavu a nebyla vysoká, přitom její plná ňadra, viditelná nad výstřihem prostých a neslušivých šatů, hezky zvýrazňovala útlý pas a štíhlé boky. Její ruce byly také drobné a jemné, i přes krémově zbarvené krajkové rukavičky po záěstí bylo znát, jaké má dlouhé a štíhlé prsty.

Justin dobře věděl, že jeho babička ani chvilku neváhala, než přijala osiřelou dívku do své domácnosti poté, kdy Eleanor zůstala kvůli smrti matky a nevlastního otce, Justinova vlastního marnotratného bratrance, na světě sama. Edith St. Justová se možná navenek ráda tvářila povýšeně a přezíravě, ale pro všechny, kdo ji dobře znali, to byla jenom skořápka, pod níž se skrývalo měkké a vřelé srdce.

„Váš vzkaz naznačoval, že se jedná o naléhavou záležitost,“ protáhl Justin významně.

„Ano.“ Smetanově bílé tváře polila Ellii horkost. „Já – v podvečer jsme volali lékaře, aby paní vévodkyni ošetřil.“

„Lékaře?“ zopakoval Justin ostře. „Babička je nemocná?“

„Domnívám se, že by nechtěla lékaře, kdyby tomu bylo jinak, Výsosti.“

Justin podezíravě přimhouřil oči. V duchu si kladl otázku, zda se mu to děvče snad nevysmívá. Zelené oči však měla jasné a hleděla na něj zpříma, nikde ani stopy po důkazu, že si z něj tropí blázně, jak ji podezíral. Což ještě neznamenalo, že posměch jen

dobře neskrývá pod tou svojí klidnou maskou, která Justina tolik dráždila. „Jaká je povaha jejího onemocnění?“ otázal se chladně.

Ellie pokrčila rameny. „Vaše babička se mi nesvěřila, pane.“

Justin měl co dělat, aby nedal najevo netrpělivost, kterou v něm její nijaká odpověď jen přiživila. „Musela jste přece aspoň zaslechnout něco z jejího rozhovoru s doktorem!“

Eleanor uhnula očima před jeho pronikavým pohledem. „Nebyla jsem v pokoji po celou dobu jeho návštěvy –“

„Smím se zeptat, proč kčertu?“

Eleanor jeho klení zaskočilo, dala to však najevo pouhým zamrknáním dlouhými řasami. „Požádala mě, abych jí přinesla šál z jejího soukromého salonku. Než jsem se vrátila, byl už doktor Franklyn na odchodu.“

Justin byl jako na jehlách. „A předpokládám, že v tu chvíli vás babička požádala, abyste pro mě poslala...“

Ellie přikývla. „Také chtěla, abyste ihned po příjezdu zašel za ní nahoru do ložnice.“

Justin si pomyslel, že mladá dáma na tuto babiččinu žádost patrně pozapomněla. Snad proto, že ji svým příjezdem poněkud vyvedl z konceptu...? Tato představa mu přišla velice zajímavá a zároveň ho pobavila.

Kývl hlavou. „Hned za ní půjdu. Nemohla byste zatím zařídit, aby mi do knihovny připravili kapku brandy, aby bylo co pít, až se vrátím dolů?“

„Jistě.“ Ellie se ulevilo, že může splnit nějaký praktický úkol. Zjistila totiž, že ji v Justinově přítomnosti

díky jeho neodolatelně mužnému vzezření a způsobům opouští obvyklá chladná rozvaha. „Přejete si, abych vás doprovodila?“

Vévoda se zarazil na druhém stupni širokého schodiště, otočil se a příkře se na ni zadíval. „Řekl bych, že vím zcela přesně, kde je ložnice mé babičky, ale pokud si přejete, můžete mě do schodů doprovodit, abyste měla jistotu, že se nepokusím prchnout s rodným stříbrem.“

„Není snad zmíněné *rodinné stříbro* tak jako tak vaše?“ otázala se Ellie a měla co dělat, aby si před ním a jeho dobíráním zachovala kamennou tvář.

„Je,“ odvětil Justin stručně. „Jako druhá možnost se v tom případě nabízí, že máte obavy, abych se neztratil ve vlastním domě, sestřenko...“

Ellie si byla moc dobře vědoma, že mu dům patří. Stejně jako všechno ostatní související s titulem vévody z Roystonu. „Vidím, že udělám lépe, pokud půjdu vyhledat Stanhopea a požádám ho, aby do knihovny zanesl karafu brandy. Bude to lepší využití času.“ Pouhá představa, jak doprovází vévodu po schodech, stačila, aby Ellii zahořely tváře. Z dřívějších zkušeností věděla, že to ve spojení s jejími rezavými vlasy opravdu nevypadá dobře.

„A dvě skleničky.“

Ellie překvapeně povytáhla obočí. „Čekáte společnost?“ Skutečnost, že vévodu bylo toho večera tak obtížné najít, naznačovala, že byl jaksi... zaneprázdněný, a možná ne právě způsobem, o němž by se dalo mluvit ve slušné společnosti. I tak si však Ellie nedovedla představit, že by si pozval některého ze svých ne dost přijatelných přátel do babiččina domu, zvlášť jestli strávil večer v dámské společnosti.

„Předpokládám, že se ke mně přidáte vy,“ vysvětlil Justin s povzdechem.

Ellie vykulila oči. „Já?“

Justin se div nerozesmál, když uviděl její upřímně užaslý výraz. Dospěl však k závěru, že je to z její strany patrně přirozená reakce. Vždyť spolu do té doby kromě zdvořilostních pozdravů neprohodili slovo. Rozhodně spolu nikdy nevedli tak dlouhý rozhovor jako nyní.

Justinovi k jeho velkému překvapení připadala Elliina naivita zábavná a musel uznat, že poslední dobou ho dokáže pobavit jen máloco.

Až do svých deseti let trávil dětství na venkově, pak ho poslali do internátní školy. Od té doby vídal své rodiče jen velice zřídka, a když už přijel domů na návštěvu, připadal si ostrčený. Rodiče tak hluboce milovali jeden druhého, že pro Justina už v jejich vztahu nebylo místo. Tato křivda ho poznamenala natolik, že ovlivnila jeho vlastní pocity ohledně manželství. Uznával, že vévoda se musí nutně oženit, aby zplodil dědice titulu a rodinného majetku, ale vzpomínky na osamělé dětství mu velely, aby uzavřel sňatek z rozumu, ne z lásky. Umiňoval si, že v jeho vlastní rodině se děti nesmějí cítit tak ostrčené, jako se léta cítil on sám.

Během těch tří let, kdy byl vévodou z Roystonu, mu nic nebylo upřeno, zejména pak ne ženy. K nohám mu padla každá, o niž projevil sebemenší zájem – a občas i taková, o kterou zájem neprojevil. V druhém případě se jednalo o manželky jiných džentlmenů a dcerunky matek, které pro ně za každou cenu chtěly ukořistit výhodnou partii!

Eleanor Rosewoodová, coby společnice Justinovy

babičky, pochopitelně nespádala ani do jedné ze zmíněných kategorií. Vždyť už pouhé jejich pochybné příbuzenství znamenalo, že si společensky nemohou být nikdy rovni. Zároveň však příbuzenská vazba, byť sebekřehčí, bránila, aby mohl Justin uvažovat o Eleanor jako o své případné budoucí milence. Tak tomu bohužel bylo.

„Výsosti...?“

Justin se podrážděně zamračil, když uslyšel, že ho Ellie dál sveřepě oslovuje jeho titulem. „Pokud se nepletu, před pouhými pár minutami jsme si ujasnili, že jsme svým způsobem bratranec a sestřenice, tudíž bychom se měli navzájem oslovovat sestřenko Eleanor a bratránku Justine.“

Ellie při pouhém pomyšlení, že by s tímto nestydatě pohledným džentlmenem měla jednat tak familiárně, poplašeně vykulila oči. Justin St. Just, dvanáctý vévoda z Roystonu, byl tak povznesený, tak arogantně nadutý ve způsobu, jakým hleděl na celý svět skrz prsty a ohrnoval nad ním svůj aristokratický nos, že by na něj Ellie v životě nedokázala ani pomyslet jako na svého bratránka, natož aby ho tak oslovila.

„Ano, skutečně mám za to, že jste něco v tom smyslu naznačil, *Výsosti*,“ uzavřela tvrdohlavě.

Justin povytáhl jedno světlé obočí a v očích se mu pojednou objevil škádlivý výraz. „Ale vy se se mnou v tomto ohledu neztotožňujete?“

„Obávám se že nikoli, *Výsosti*.“

Justin se na ni zahleděl. S údivem si uvědomil, že ho její odmítavý chlad dráždí. „Možná bychom toto téma měli probrat později, až se vrátím dolů?“

Ellie se zamračila. „Já – možná ano.“

Justin se nad jejím zjevným nedostatkem nadšení

z vidiny dalšího rozhovoru s ním zaškaredil. „Ale stejně se mnou nesouhlasíte, je to tak?“

Ellie byla přesvědčena, že jejich rozhovor pro něj musí být naprostou ztrátou času, tak jako byl i pro ni. Nemělo přece nejmenší smysl se pít, jak by si měli navzájem říkat. S největší pravděpodobností spolu nejméně další rok nepromluví slovo, pokud se dalo usuzovat z roku předešlého, v němž tato několikaminutová konverzace byla naprostou výjimkou.

„Je hodně pozdě, Výsosti, a pokud paní vévodkyně zaslechla, že jste přijel, určitě už se nemůže dočkat, až si s vámi promluví,“ napomenula Justina mírně.

„Ovšem.“ Justin měl podle všeho na sebe zlost, že se nechal tlacháním s Ellií rozptýlit. „Očekávám, že vás najdu v knihovně spolu s karafou brandy a dvěma sklenkami, až se vrátím,“ dodal Justin pro jistotu, než se opět vydal vzhůru po schodech.

Ellie si rozladěně uvědomila, že jí vůbec nedal možnost volby. Nejednal s ní o moc ohleduplněji než se psem, když se mu nakáže, aby čekal, nebo s koněm, kterého člověk bez ptaní zastaví otěží.

TŘETÍ KAPITOLA

„Dlužno podotknout, že sis dal na čas, Roystone.“

Jak už to u mužů většinou bývá, Justin si na návštěvě u nemocné připadal značně nesvůj. Situaci mu ještě ztěžovala skutečnost, že se jednalo o jeho starou babičku, jíž si nesmírně vážil a kterou nadevše miloval.

Ležela na posteli s nebesy, podepřená vysoko nastlanými krajkovými polštáři, a její bledost, díky níž vynikala každícká vráska v jejím obličejí, si příliš nezadala s bělostí podušek. Navzdory elegantnímu účesu z ocelově šedých vlasů, jako vždy dokonale upravených, vévodkyně v tu chvíli skutečně vypadala na svých necelých sedmdesát let. Justina její vzhled silně znepokojil a uklidnění mu nepřinesl ani babiččin nadále hrdý a přísný výraz.

St. Justové, jak Justin dobře věděl z vyprávění o dědečkově dlouhém a osamělém boji se stravující chorobou, se s nepřízní osudu dokázali rvát statečně. Babička se k St. Justům sice pouze přivdala, síla její vůle však byla stejná, ne-li větší, než kdyby se jako St. Justová narodila.

Justin rychle došel k posteli s nebesy, u níž se zastavil. „Za zpoždění se omlouvám, babičko. Nebyl jsem doma, když přišel vzkaz od sestřenky Eleanor –“

„Kdybys bydlel tady, jak by se slušelo, nebyl by to problém,“ prohlásila babička rozduřeně.

„Ale babičko, o tomhle jsme se bavili už mnohokrát. Tady jste doma vy, ne já –“

„Jsi snad vévoda z Roystonu, nebo ne?“

Justin si povzdechl. „Ano, ať se propadnu, to tedy rozhodně jsem.“

Edith na něho vrhla nesouhlasný pohled. „Kdybys bydlel tady se mnou, aspoň bys tolik nehrál karty a neholdoval nemravnostem! Která z těchto kratochvílí způsobila tvoje dnešní zpoždění?“ Vévodkyně si znechuceně odfrkla, nedokázala však skrýt pobavený záblesk v očích.

Justin zachovával neutrální výraz, aby babičku nepohněval. Jeho neochota bydlet v sídle Royston House pramenila spíše ze skutečnosti, že si dům spojoval s častou nepřítomností svých rodičů, když byl malý, a z ní pramenícího pocitu osamělosti. Nebál se, že by babička mohla udělat přítrž jeho údajnému holdování kartám a nemravnostem, jak to nazvala. Nakonec tedy raději zůstal v pokojích, které obýval před otcovou smrtí. „Tohle rozhodně není téma, které by měl vnuk rozebírat se svou starou babičkou –“

„Přestaň mi laskavě připomínat můj věk! A proč bychom se nemohli bavit o tom ostatním?“ Vévodkyně k vnukovi významně vzhlédla. „Myslíš, že díky svému vysokému stáří už ani nevím, jak tráví večery mladí a nezadaní džentlmeni z lepší společnosti? A mnozí ženatí jakbysmet!“

„Obávám se, že já jsem mladý pouze svým věkem, babičko,“ protáhl Justin trpce. Za poslední tři roky v roli vévody z Roystonu a pod tíhou odpovědnosti, jakou s sebou titul přinášel, se Justin musel naučit

velké obezřetnosti vzhledem ke způsobu života, který prezentoval na veřejnosti. Na soukromý život mu zároveň mnoho času nezbývalo.

Uvažoval, že možná nadešel čas, aby si našel stálou milenkou, nějakou mírnou a poddajnou ženu, která by s radostí uspokojovala jeho potřeby v každou denní či noční dobu, ale jinak by na něj neměla žádné další požadavky kromě toho, že ji zajistí a poskytne jí dům, v němž by se mohli scházet. Justin se této myšlence hodlal později věnovat více do hloubky.

Ne však tady a teď. „Nepřišel jsem se sem bavit o tom, co dělám já, když momentálně jde o vaše zdraví,“ změnil Justin téma. „Sestřenka Eleanor mi sdělila, že jste zkraje večera volali doktora Franklyna, aby vás vyšetřil. Co je vám, babičko?“

„Smím se zeptat, kdy jsi dospěl k závěru, že bys měl Ellii považovat za svou sestřenku?“

„Ellii?“

„Slečnu Eleanor Rosewoodovou, nevlastní dceru tvého bratrance Fredericka, samozřejmě,“ upřesnila vévodkyně netrpělivě.

Justin se podrážděně zamračil. „Nemůžu se k ní chovat natolik familiárně, abych ji oslovoval Ellie – což je mimochodem jméno, které se mi příliš nelíbí. Ostatně její matka, dalo by se soudit, jí vybrala zcela vyhovující a elegantní jméno Eleanor. A *slečna Rosewoodová* zase zní příliš formálně, vezmu-li v úvahu její vazby na naši rodinu.“

„Souhlasím.“ Babička vážně přikývla. „A právě o Ellii – Eleanor si s tebou chci promluvit.“

Justin se ani nenamáhal skrýt svůj úžas. „Chcete říct, že jste mě nechala vystopovat v mém klubu s nasazením smečky loveckých psů ženoucích se po liščí stopě –“

„Nebud' teatrální, Justine.“ Edith mu věnovala unavený pohled.

Justin povytáhl obočí. „Popíráte snad, že jste zkraje večera nechala do mých pokojů doručit vzkaz, který působil natolik naléhavě, že můj sluha bezodkladně vyslal jiné sloužící, aby mě vypátrali v mém klubu?“

„Vydala jsem příkaz k napsání vzkazu, který ti měl být doručen, to ano. Tehdy ale ještě nebylo tak pozdě,“ dodala babička významně. „A právě proto nenesu nejmenší zodpovědnost za konání tvého sluhy, který tě nechal tak dramaticky vypátrat.“

Justin se znovu zamračil. „Ale nepopíráte tedy, že jste vzkaz odeslala proto, abyste si se mnou mohla promluvit o své mladé společnosti?“

Vévodkyně na něj vrhla vyčítavý pohled. „Není to tak jednoduché, můj milý. Ellie a její budoucnost mi poslední dobou hodně leží na srdci. Obzvlášť dneska večer, když se cítím tak špatně – Justine, buď tak laskav a přestaň s tím přecházením. Raději se pojď posadit sem ke mně, tady do křesla. Bolí mě z toho hlava, když musím sledovat ty tvoje nervní pohyby.“ Vévodkyně bolestně přivřela oči.

V danou chvíli zajímalo Justina z celého babiččína proslovu jen jediné. „Co vám vlastně schází, že se necítíte dobře?“ zeptal se starostlivě a s napjatým výrazem ve tváři se posadil do křesla u postele. Složil si dlouhé nohy pod sebe a vzal babičku za jemné a křehké ruce.

Edith si unaveně povzdychla. „Poslední dobou začínám cítit velkou únavu. A díky tomu jsem si uvědomila, že jsem se měla mnohem víc snažit, abych dala všechno do pořádku dřív, než bude pozdě...“

Vévodkyně si znovu povzdechla, tentokrát poněkud truchlivě.

Justin se zamračil. „Babičko, jestli to má být jenom další způsob, jak načít nevítané téma mého sňatku a hledání vhodné budoucí vévodkyně –“

„Ale jdi, ty domýšlivý klučino!“ Babička ho umlčela káravým pohledem a trochu se v polštářích napřímila. „Patrně si myslíš, že trávím všechn svůj čas vymýšlením léček, jak svého tvrdohlavého a lhostejného vnuka vlákat do osidel manželství, ale to se mýlíš, hochu!“ Nato se vévodkyně poněkud opanovala a opět s bolestným výrazem klesla do podušek.

Justin smutně potřásl hlavou. Nenašlo by se mnoho lidí, kteří by si dovolili takto ostře mu vyčinit, jak to právě udělala babička, a myslet si, že jim to projde! Byl si jistý, že mnozí příslušníci vyšších vrstev o něm za jeho zády mluví jako o člověku, který je „arogantně povýšenecký“, má pro všechny jen „chladné pohrdání“, nebo je dokonce „přísný a panovačný“ tak jako jeho babička. Do očí by se mu to však nikdo říct neodvážil.

Tedy aspoň ne za střízliva, pomyslel si Justin trpce, když si vzpomněl na Litchfieldovo urážlivé chování toho večera v klubu. Od Litchfielda to byla opovážlivost a neopatrnost, když se uváží, že Justin byl považován za jednoho z nejlepších šermířů v Anglii a také ve střelbě se mu hned tak někdo nevyrovnal. Nikdo z džentlmenů by se neodvážil takto s ním mluvit, když byli střízliví, z obavy, aby nedošlo k souboji, který by následně prohráli.

„To rád slyším,“ protáhl Justin v odpověď na babiččiny výtky. „Můžete mi však prosím objasnit, co *všechno* je tedy třeba dát *do pořádku*, babičko?“

„Mám na mysli Eleanořinu budoucnost, pochopitelně.“ Vévodkyně se na vnuka opatrně podívala a stařeckými prsty si pohrála s jemným povlečením své příkrývky. „Je mladičká, kromě nás nemá žádné příbuzné a já nechci ani pomyslet na to, co by se s ní mohlo stát, až tady nebudu.“

Justin strnul. „Až tu nebudete? Je snad důvod se domnívat, že by to mohlo nastat někdy v blízké budoucnosti?“ vyhrkl. Ucítit, jak se babiččina ruka, za kterou ji držel, lehce zachvěla.

Vzájemná láska jeho rodičů byla natolik všestranná, že jim na jejich jediné dítě nezbýval čas. Příliš se mu nevěnovali, a v důsledku toho hráli významnou roli v Justinově životě prarodiče z otcovy strany, Edith a George St. Justovi. U nich pak raději trávil většinu školních prázdnin, Vánoce i narozeniny.

„Doktor Franklyn je toho názoru, že zkrátka zvolna odcházím –“

„To je naprosto absurdní!“ vyštěkl Justin a celý napjatý se předklonil. Modré oči mu úzkostlivě hořely, když se zkoumavě zahleděl na babiččinu nezvykle bledou tvář. „Mýlí se. Vždyť jste ještě před pár dny byla na čaji se svými nejmilejšími přítelkyněmi, včera večer jste s nimi šla na ples u lady Huntsleyové –“

„A následkem toho se dneska cítím tak slabá, že nemám ani sílu vstát z postele.“

„Jenom jste přecenila své síly, nic víc,“ trval na svém Justin.

„Ale jdi, Justine, přece už nejsi dítě a, bohužel, ani já ne.“ Babička si opět ztěžka povzdechla. „Nemohu říct, že by mě netěšila představa, že budu zase s tvým dědečkem –“

„Odmítám tyhle nesmysly nadále poslouchat!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vévodova chráněnka.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.